

Arrest

nr. 172 594 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 09 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2015 werd ingediend door :

*F(...), M(...)
nationaliteit: Egypte
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 10.06.2005 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.11.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 24.11.2005. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 24.11.2005 tot 30.03.2007 illegaal in België. Op 30.03.2007 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 11.04.2007 de beslissing 'weigering van verblijf. Op 19.09.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Deze asielprocedure werd op 14.02.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 06.07.2012 vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan doch de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de aanvraag in overweging te nemen op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden mét het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste asielprocedure, 12 dagen voor de tweede, iets minder dan 5 maanden voor de derde en 1 dag voor de vierde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Tevens diende betrokkene op 10.03.2009 een aanvraag op basis van medische redenen in (art. 9ter). Deze aanvraag werd op 04.04.2012 ongegrond verklaard, hem betekend op 05.06.2012. Het feit dat betrokkene gedurende meer dan 3 jaar onder een 'medische A.I.' werd geplaatst, vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Immers, het feit dat er (eventueel) vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen dergelijke aanvragen behandeld moeten worden en kan het de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Verder beweert betrokkene dat hij in zijn land van herkomst niets meer heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien verbleef betrokkene ruim 22 jaar in Egypte en bijgevolg

kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering, dat betrokkene geen bestaansmiddelen of huisvesting meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2005 in België, heeft kost noch moeite gespaard om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen en beschikt momenteel over zowel een actieve als passieve kennis van het Nederlands, heeft een inburgeringscursus met succes volbracht, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen, is werkwilbig en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Ook op 10 februari 2016 wordt de tweede bestreden beslissing genomen, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten
De heer,

Naam, voornaam: F(...), M(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verhinderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06.07.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel het volgende aan :

“4. EXAMEN DU MOYEN UNIQUE PRIS :

- De la violation des articles 9 bis, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- De la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme (ci-après CEDH) ;*
- De la violation de l'article 22 de la Constitution ;*
- De la violation du principe général de bonne administration, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe de motivation matérielle et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause, du principe de sécurité juridique et du principe de légitime confiance ;*
- De l'erreur manifeste d'appréciation ;*

Première branche

EN CE QUE, concernant l'argumentation développée par le requérant dans sa demande de séjour à propos de son droit au respect de la vie privée et familiale, la partie adverse motive notamment sa décision comme suit :

« Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). »;

ALORS QUE le requérante est en Belgique depuis 2005, soit depuis plus de dix ans, et que, comme indiqué dans la demande, il s'est extrêmement bien intégré à la société belge et y a développé des relations et des activités qui tombent sous le champ d'application de la notion de vie privée ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution ;

Que l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Qu'il est évident que les activités et les relations que le requérant a développées en Belgique sont couvertes par la notion de vie privée ;

Qu'en effet, la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles »

(C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Que lorsqu'elle considère que les relations sociales ordinaires de l'intéressé ne tombent pas sous la protection de l'article 8 de la CEDH, la partie adverse fait donc une lecture erronée de cette disposition et de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme et commet une erreur manifeste d'appréciation ;

Que, par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Qu'il est donc clair, au vu de la durée de son séjour en Belgique et de son excellente intégration à la société belge, démontrée dans la demande de séjour et non remise en cause par la partie adverse, que

le requérant entretient sur le territoire de la Belgique des relations protégées par le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, *mutatis mutandis*, *Iatridis c. Grèce* [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999- II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka 1Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, *Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas*, §39) ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que

« Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres : *Abdulaziz, Cabales et Balkandi c Royaume-Uni*, 28 mai 1985 et récemment *Osman c. Danemark*, n°38058/09, §54, 14 juin 2011). » (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012) ;

Qu'au regard de ces obligations d'examen approfondi et de mise en balance des intérêts, la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier du requérant à continuer à vivre sa vie en Belgique où il a développé l'ensemble des aspects de sa vie privée et familiale ;

Que la motivation de la partie adverse dans la décision attaquée est en outre générale et stéréotypée ;

Que, partant, la motivation de la partie adverse est lacunaire, insuffisante et inadéquate ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse motive sa décision de la manière suivante en ce qui concerne la longueur du séjour et l'intégration du requérant :

« De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2005 in België, heeft kost noch moeite gespaard om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen en beschikt momenteel over zowel een actieve als passieve kennis van het Nederlands, heeft een inburgeringscursus met succes volbracht, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen, is werkwilbig en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. » ;

ALORS QUE, ce faisant, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour qui lui a été soumise ; Que les principes généraux du droit cités au présent moyen imposent notamment à la partie adverse de prendre une attitude proportionnée au cas d'espèce qui lui est soumis et de statuer sur base de tous les éléments de la cause, en examinant in concreto les éléments qui sont soumis à son appréciation ;

Que chaque demande dont est saisie la partie adverse dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 est particulière et que cette particularité doit être respectée, sous peine de vider ladite disposition de sa substance ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a considéré « qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation » ;

Que la partie adverse ne peut donc se contenter de citer les différents éléments prouvant l'intégration du requérant en Belgique sans examiner en quoi ces éléments ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que, pour rappel, il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs d'une autorisation de séjour d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., arrêt n°112.863 du 26/11/2002) ;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre pourquoi les éléments d'intégration invoqués par le requérant et non remis en cause par la partie adverse ne constituent pas des circonstances exceptionnelles justifiant qu'il introduise sa demande à partir de la Belgique ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est à dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre ;

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à plusieurs reprises que lorsque « la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n°

121.440 du 8 juillet 2003 ; cfr. également C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003). Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit être appliqué par analogie au cas d'espèce ;

Qu'il semble que la partie adverse rejette de façon systématique et non différenciée les éléments des demandes basées sur l'article 9bis faisant état de la longueur du séjour – quelle que soit celle-ci – et de l'intégration comme n'étant ni révélateurs de circonstances exceptionnelles ni capables de fonder ces mêmes demandes ;

Que le requérant est dès lors en droit de se demander comment il pourrait faire valoir sa situation spécifique, celle-ci étant, semble-t-il, automatiquement considérée comme insuffisante et/ou non pertinente ;

Qu'en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par la partie requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction en Belgique

de sa demande de séjour, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle et adéquate;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus. »

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De geschonden geachte bepalingen en beginselen moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, grondslag voor de eerste thans bestreden beslissing waartegen de middelonderdelen zijn gericht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag

tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij moet in haar aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Zij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij viseert in een eerste middelonderdeel het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).”

De verzoekende partij betoogt hieromtrent dat zij zich reeds sinds 2005 in België bevindt, dat zij zeer goed is geïntegreerd en dat zij hier relaties heeft ontwikkeld die onder het begrip ‘privéleven’ vallen. Zij verwijst hier ook naar rechtspraak van het EHRM die stelt dat sociale relaties wel deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat er ook rekening wordt gehouden met de sociale integratie van een vreemdeling in de appreciatie van het begrip ‘privéleven’. Zij concludeert dat de verwerende partij, door te stellen dat sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM deze bepaling en de rechtspraak erover miskent en aldus een manifeste beoordelingsfout maakt.

De Raad is van oordeel dat het kwestieuze motief niet los kan worden gelezen van het hierna geciteerde motief, verderop in de bestreden beslissing:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2005 in België, heeft kost noch moeite gespaard om zich de Nederlandse taai eigen te maken door het volgen van cursussen en beschikt momenteel over zowel een actieve als passieve kennis van het Nederlands, heeft een inburgeringscursus met succes volbracht, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen, is werkwilbig en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook dit motief wordt door de verzoekende partij, in haar tweede middelonderdeel geïndiceerd.

Samenlezing van de twee hiervoor geciteerde motieven leert dus dat de verwerende partij de sociale relaties van de verzoekende partij niet zonder meer aan de kant heeft geschoven, maar dat zij erover

heeft geoordeeld dat ze in ieder geval niet in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag worden behandeld omdat ze tot de gegrondheidsfase behoren.

De verzoekende partij betoogt dat dit motief haar niet toelaat te begrijpen waarom de niet betwiste elementen van integratie niet worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, maar zij kan daarin niet worden gevolgd. Immers, bij de aanvang van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij al in algemene bewoordingen gesteld dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden om de volgende reden:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dus, in weerwil van wat de verzoekende partij laat gelden, wel degelijk om welke reden de verschillende elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheden, met name omdat zij niet verantwoordt waarom de aanvraag niet volgens de reguliere weg, i.e. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland werd ingediend.

Dat de bestreden beslissing op dit vlak zou zijn genomen met schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met deze motivering, en daartoe verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, moet erop worden gewezen dat recentere rechtspraak van dit hoge rechtscollege het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt van de verwerende partij bevestigt. Zo oordeelde de Raad van State in haar arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 -arrest waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen- dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht, en maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij deze aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld, dan wel in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Haar verwijt dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de aanvraag en over de bedoelde elementen op stereotiepe wijze zou zijn gemotiveerd, gaat, gelet op het voorgaande, evenmin op.

Rest de vraag of deze beoordeling -die, zoals gezegd ook de beoordeling van de sociale relaties van de verzoekende partij omvat- strookt met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van

de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door de verzoekende partij ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij houdt dus geen schending van artikel 8 van het EVRM in.

Uit dit alles moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van haar argument aangaande het verkeerdelijk beoordelen van de notie "sociale relaties" in het licht van artikel 8 van het EVRM, nu deze wel degelijk werden beoordeeld in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvraag, en deze beoordeling compatibel werd bevonden met artikel 8 van het EVRM.

2.3. Ten slotte moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij, buiten de hiervoor beoordeelde rechtsregels en -beginselen nog een keuze aan andere vermeendelijk geschonden bepalingen en beginselen heeft vermeld, doch moet worden vastgesteld dat zij hieraan geen andere, van de hiervoor vermelde middelonderdelen te onderscheiden invulling geeft en enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS 19 juni 2014, nr. 227.763, Ureel). Het middel is op dat vlak, bij gebreke aan specifieke toelichting, onontvankelijk.

2.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS